

og imod den Agravbevægelse, den Forening, som der har været talt saa meget om her, og som særlig skulde have til Opgave at varetage Landbrugets Interesser. Jeg mener, at denne Sags Behandling, saavel Forsvaret som navnlig den Del af Angrebene, der ere rettede imod den fra den kjøbenhavnske Oppositions Side, i Virkeligheden bedre end noget andet viser, hvor meget Kjøbenhavnriet, om jeg saa maa sige, er vokset os ind i Blodet herhjemme. Naar man ser paa Forsvaret, da lyder det jo i det hele og store — og jeg kan i saa Henseende henvisse til den Tale, som den højtberedte Indenrigsminister i dette Øjeblik holdt — nærmest som en Undskyldning til Kjøbenhavnerne for, at man ikke har kunnet staffe dem større Fordele, end Forslaget byder, en Undskyldning for, at man ikke har anset Øjeblikket for gunstigt til at give Kjøbenhavn saa store Fordele, som man kunde ønske, og samtidig en Forsikring om, at man ikke har tvivlet for Fremtiden, men at man selvfølgelig maa tage dette her som en lille Afbetaling og i Fremtiden nok skal vide at benytte Lejligheden til at staffe Kjøbenhavn yderligere Fordele. Og hvis man paa den anden Side ser paa de Angreb, der rettes imod Forslaget, særlig fra den kjøbenhavnske Oppositions Side, saa hører man der Tale om, at Forslaget sætter Kjøbenhavnerne ned i de meniges anden Klasse, og at der efter Forslaget gaar 3 Kjøbenhavnere paa 2 Bønder. Man ser altsaa ogsaa der, at man angriber Forslaget stærkt og bittert, fordi man mener, det foruretter Kjøbenhavn. Men hvis man imidlertid ser paa Forslaget, som det virkelig er, da byder det, i alt Fald efter min Mening, Kjøbenhavn langt større Fordele, end den er berettiget til at saa, enten man saa ser Sagen fra et Grundlovsstandpunkt eller fra et almindeligt Retfærdighedsstandpunkt, saa naar jeg har tilladt mig at bemærke i Betænkningen — ja, det er de Tal, som det ærede Medlem fra Møen ikke holder af, men som jeg dog kommer til at gentage, tilligemed at jeg fremsætter nogle flere — at hvis man ser paa, hvad Forslaget byder Kjøbenhavn, da ser man, at efter Forslaget bliver der 6 ny kjøbenhavnske Kredse og 6 ny Provins-kredse, saa at der altsaa bliver lige mange til hver. Hvis man tænkte sig Grundloven fuldstændig opfyldt, saaledes at man altsaa fik 137 Valgkredse og fordelte dem ligeligt efter Bælgerantallet, altsaa uden Hensyn til Befolkningsstæthed og uden Hensyn til alle de Fordele, som det er nævnt saa tit under Sagens Behandling, at Kjøbenhavn har, og som jeg ikke skal gentage, saaledes at man altsaa sagde: Vi give hver Valgkreds lige mange

Bælgere — hvilket jeg for mit Bedkommende vilde finde var en alt for stor Indrømmelse til Kjøbenhavn fra Landbrugets Side — da vilde man komme til det Resultat, at der i Kjøbenhavn vilde blive 11 ny Kredse, medens der uden for Kjøbenhavn vilde blive 24 ny Kredse. Med andre Ord, medens det foreliggende Forslag byder Kjøbenhavn og Provinserne lige mange ny Kredse, saa vil en fuldstændig Opfyldelse af Grundloven, selv paa en for Landbruget uretfærdig Maade byde Provinserne over dobbelt saa mange Kredse som Kjøbenhavn. Det var disse Tal, som det ærede Medlem fra Møen troede at kunne komme udenom ved at henvisse mig til min Skolelærer, ved at bede mig gaa hjem og lære at regne lidt bedre; jeg skulde gaa hjem og lære at regne Reguladetri. (En Stemme: Paa Rødkilde). Naa, det kan være, at man kan lære det godt paa Rødkilde, men jeg tror ikke, det er nødvendigt i dette Tilfælde; jeg tror nemlig ikke, der skal nogen Reguladetri til; den Beregning er nemlig saa uhyre simpel, at selv en Skoledreng, der ikke er kommen vidt, hvis han blot er nogenlunde opvakt og har lært højt at tælle paa Fingrene, nemt kan regne det Regnestykke ud. Jeg antager for øvrigt ogsaa, at det netop er det, der har irriteret det ærede Medlem mest, ikke at Regnestykket var galt, men at det var saa overdentlig simpelt, at enhver menig Bælger kunde forstaa det. Jeg skal for øvrigt ikke fordybe mig videre i det ærede Medlems Betragtninger, men jeg maa dog maasse i al Bækheden give det ærede Medlem et lille Raad med paa Vejen. Det ærede Medlem har i den senere Tid beskæftiget sig ret jævnlig med min Ringhed ligesom for øvrigt ogsaa med adskillige andre ærede Medlemmer. Det ærede Medlem er kommen ind paa en Maade at tale til andre Medlemmer paa, som jeg tror, det for hans egen Skyld var fornuftigt af ham at lade være med. J. Ets. naar det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) siger noget, som ikke passer det ærede Medlem fra Møen, saa at affærdige ham med blot at sige, at han maa hellere gaa i Bære hos den tidligere Konseilspræsident for at lære at sige noget fornuftigt, og hvis han ikke kan det, saa maa han holde sin Mund — det er en Argumentation, som ikke bider ret meget paa voksne Folk, og naar han f. Eks. beder mig om at gaa hjem til min Skolelærer for at lære at regne, saa er det af samme Slags. Det ærede Medlem risikerer, at Folk i Landet ville sige: men Herregud, er det da kommet saa vidt med det ærede Medlem, at han ikke har andre Grunde, men maa anvende den